

er blevet ramt urimeligt af de tidligere regler, kan omfattes af de nye regler og dermed få mulighed for at genvinde retten til overgangsydelse.

Alt i alt et lovforslag med positive elementer, som Det Radikale Venstre er glad for at støtte.

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten kan jo godt støtte forslaget om at lempe regler og ligestille overgangsydelsesmodtagere med efterlønsmodtagere med hensyn til det at drive selvstændig virksomhed; det er et skridt i den rigtige retning.

Men vi undrede os kraftigt over, at regeringen valgte at lave denne begrænsede løsning. Det er jo sådan, at der er en lang række meget urimelige begrænsninger, sanktioner og betingelser i forbindelse med dagpengesystemet, og netop det, at man vælger at lave en meget begrænset delløsning på grund af en enkelt personsag, gør jo, at systemet til stadighed bliver mere og mere kompliceret, og at grænserne bare bliver trukket et andet sted.

Det værste er efter vores mening sådan set sanktionssystemet, og derfor har vi også stillet en forespørgsel om det spørgsmål. Det må være muligt at få et system, der er en lille smule mere i trit med almindelig retspraksis, og med den forespørgsel, vi har stillet, prøver vi at få en mere generel debat, som kan tage højde for de meget mere omfattende problemer, der ligger i denne sag, end det, der kommer til udtryk ved denne lille, begrænsede lovforslagsændring.

Men vi støtter altså lovforslaget.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg tror ikke, det under hverken den nye arbejdsminister, regeringens andre medlemmer eller Socialdemokratiet, at vi i Fremskridtspartiet ikke er særlig imponeret af den løsningsmodel, som lovforslag nr. L 22 er udtryk for.

Det skyldes selvfølgelig, at da vi blev kaldt til møde af den tidligere arbejdsminister, fik vi udleveret et stykke papir udarbejdet i Arbejdsministeriets 2. kontor. Papiret bar datoen 4. februar 1998 og havde som overskrift »Model til redning af Fisker-Kaj«, men man fandt ud af, at der ikke var nogen som helst redning. Der var ingen redning overhovedet. Den økonomiske ruin ville stadig væk være en kendsgerning.

Det eneste, man kunne tilbyde, var, at i stedet for kontanthjælp fremover kunne han komme ind i efterlønsystemet. Særlig set i relation til alle de mange fine bemærkninger, som vi nu

har hørt om, at sanktioner skal stå i et rimeligt forhold til de overtrædelser, man har begået, lyder det hult, og det gør det også i relation til de bemærkninger, der faldt både fra den tidligere arbejdsminister under behandlingen her i salen af beslutningsforslag nr. B 65, fra Socialdemokratiets ordfører, fra socialdemokrater og fra fagbevægelsen i almindelighed.

For os i Fremskridtspartiet er det soleklart, at der selvfølgelig ikke skal være forskel på, hvad man må lave, på, om man er lønmodtager, eller på, om man er selvstændig erhvervsdrivende. Den parallelitet burde hele Folketinget kunne enes om.

Når vi så nu skal til at rette op på det, vil jeg, ligesom hr. Kirkegaard nævnte, sige, at det, at man bare sætter timetallet op uden beløbsgrænse, er en teknikalitet, som vi kan drøfte rimeligheden af. Jeg vil gerne nævne nogle andre ting, som jeg synes man er nødt til at få ordnet i det her lovforslag. Det er f.eks. problemerne med, hvad der overhovedet er selvstændig erhvervsvirksomhed set i relation til arbejdsmarkedslovgivningen – at den så ikke er i overensstemmelse med den definition, der er i skattelovgivningen, må regeringen tage en drøftelse af en anden gang – så vi i det mindste ved, hvad det er for noget.

Vi må også få en løsning på problemerne om invaliditetsydelse. Det er fuldstændig vanvittigt for alle andre mennesker end dem, der er her i huset, at man kan modtage en ydelse og få invaliditetsydelse, hvis man er døv, men man kan ikke få den samme ydelse og invaliditetsydelse, hvis man er blind, eller hvis man får invaliditetsydelsen, fordi man skal have ekstra kost i forbindelse med sukkersyge.

Det næste problem er vejledningspligten, og jeg ved godt, at både ministeren og Socialdemokratiet nu vil stå og skribe op om, at man har en vejledningspligt, og at det står i loven. Men jeg vil gerne henlede både ministerens og Socialdemokratiets opmærksomhed på de svar, som den tidligere minister har givet om, at denne vejledningspligt ikke er en pligt til skriftlig vejledning. Det er ikke en pligt, som står mål med den almindelige pligt, man har til vejledning efter forvaltningsloven, og det mener jeg den bør være.

Overgangsreglerne må vi slås om, og så må vi altså til syvende og sidst tælle stemmer. Det kan være, vi skal have det afgjort ved lodtrækning, men det synes jeg måske er mindre heldigt.